



ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ για ένα σύγχρονο
ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ και ΚΟΜΜΑ 

Το κείμενο που ακολουθεί, αποτελεί περίληψη της ομιλίας του Βασίλη Προυσαλίδη κατά τη διάρκεια της Συνέλευσης της Επιτροπής Δυτικών συνοικιών και Δήμων της Αθήνας της **Πρωτοβουλίας για ένα σύγχρονο Κομμουνιστικό Πρόγραμμα και Κόμμα**, που πραγματοποιήθηκε το Σάββατο 12/3/2022 στο Περιστέρι.

Στη συνέλευση παρουσιάστηκε η εισήγηση της Πανελλαδικής Γραμματείας της Πρωτοβουλίας και συζητήθηκε το πρόγραμμα δράσης.

Οι φωτογραφίες που συνοδεύουν την ανάρτηση είναι από την εξόρμηση της Πρωτοβουλίας που προγραμματίστηκε στη συνέλευση και πραγματοποιήθηκε το επόμενο Σάββατο 19/3 στην περιοχή.



Βασίλης Προυσαλίδης

Μιας και η συνέλευσή μας πραγματοποιείται ενώ η Πρωτοβουλία βρίσκεται στη φάση της συγκρότησης, θέλω να εκφράσω κάποιες σκέψεις για αυτό που επιχειρούμε να κάνουμε. Θα ξεκινήσω δίνοντας απάντηση (όπως την βλέπω εγώ) στο γιατί προσπαθούμε να φτιάξουμε ένα σύγχρονο κομμουνιστικό πρόγραμμα και κόμμα την στιγμή που υπάρχουν τόσες άλλες οργανώσεις και προσπάθειες; Τι διαφορετικό είναι αυτό που θέλουμε;

Εγώ πιστεύω ότι αυτό που στοχεύουμε να κάνουμε είναι διαφορετικό από δύο απόψεις:

α) Επιδιώκουμε τα αιτήματα και οι αναλύσεις που θα αποκτήσουμε να είναι συνολικές και να απαντούν όσο το δυνατόν πιο ολοκληρωμένα στα προβλήματα και τα ερωτήματα της ταξικής πάλης της εποχής μας, εγκολπώνοντας τα “επιμέρους” ζητήματα και υπερβαίνοντας τους κατακερματισμούς που χαρακτηρίζουν το σήμερα.

β) Επιδιώκουμε να αποκτήσουμε μια οργανωτική κουλτούρα και δομή ανώτερης φύσεως βασισμένη στην αρχή της εργατικής δημοκρατίας, και αυτό για να αξιοποιήσουμε στο έπακρο τα πλεονεκτήματά μας (η υλική δύναμη ανατροπής της εργατικής τάξης εάν κινητοποιηθεί με κοινό σκοπό, τα αδιέξοδα του καπιταλισμού που γεννούν συνεχώς αντιφάσεις κλπ) απέναντι στα πολλαπλά πλεονεκτήματα του αντιπάλου μας.

Πράγματι, ο καπιταλισμός που έχει πάνω από έναν αιώνα τώρα χρόνο να προετοιμαστεί για το πώς θα εξουδετερώσει για όσο περισσότερο μπορεί την απειλή που αποτελούμε για αυτόν, έχει αναπτύξει ένα γιγαντιαίο οπλοστάσιο για να χρησιμοποιήσει απέναντί μας. Έχει αναπτύξει μηχανισμούς ενσωμάτωσης καλλιεργώντας τον κατακερματισμό και την ηττοπάθεια, έχει βάλει εμπόδια στην οργάνωση της τάξης, φροντίζοντας για την οικονομική εξάντληση και την ανυπαρξία χρόνου για πολιτικοποίηση ιδιαίτερα των νέων ανθρώπων, ενώ ταυτόχρονα διαθέτει πολλά μέσα για την καταστολή, έως και την εξόντωση σε πιθανή κλιμάκωση, των αντιδράσεων.

Για όλους τους παραπάνω λόγους το μοντέλο οργάνωσης μας πρέπει να μπορεί να απαντάει δυναμικά σε κλιμακούμενα “αντίμετρα” του κεφαλαίου και να μπορεί να διασφαλίσει τόσο την συνέχεια (και την επέκταση) της ύπαρξής μας όσο και την αποτελεσματικότητα της δράσης μας.

Η κλιμάκωση των εκάστοτε καταστάσεων έρχεται γρήγορα και, προφανώς, δεν μπορούμε από τώρα να έχουμε έτοιμες απαντήσεις για το τι θα χρειαστεί. Αν όμως δεν προσπαθούμε από τώρα να επεξεργαστούμε τα πιθανά προβλήματα που θα προκύψουν, πάντα με γνώμονα και την ιστορική γνώση και εμπειρία, τότε όταν φτάσει η κρίσιμη στιγμή, αυτή θα μας ξεπεράσει “αδιάβαστους”.

Εγώ το σκέφτομαι σε αναλογία με έναν μαθητή που προετοιμάζεται να δώσει εξετάσεις. Θα διαβάσει τη θεωρία του μαθήματος, θα δει λυμένες ασκήσεις και μετά θα προσπαθήσει να απαντήσει σε νέα προβλήματα. Τελικά τη στιγμή των εξετάσεων μπροστά του θα έχει ένα εντελώς νέο πρόβλημα, ωστόσο η κατανόηση της θεωρίας και η μεθοδολογία της πράξης που έχει αναπτύξει μέσω της εξάσκησης θα τον βοηθήσουν να αντεπεξέλθει με μεγάλη ευελιξία στο νέο πρόβλημα. Σε όλη αυτή την μαθησιακή διαδικασία, κομβικό ρόλο παίζει η περιέργεια για το “επόμενο κεφάλαιο” καθώς και η συνδυαστική ικανότητα ήδη γνωστών δεδομένων. Ακόμα και αν η γνώση δεν έρχεται γραμμικά ώστε να μας δώσει εύκολες απαντήσεις, εμείς πρέπει να ερχόμαστε αντιμέτωποι κατάματα με τα προβλήματα που προβλέπουμε ότι θα έρθουν (καθώς και τα προβλήματα που ιστορικά συνάντησαν οι κομμουνιστές) και να δίνουμε πιθανούς τρόπους αντιμετώπισης ή να αποκλείουμε λανθασμένες κινήσεις/θεωρίες (πχ. συνδιαχείριση). Έτσι, όταν χρειαστεί θα έχουμε μια “βεντάλια” λύσεων και τεχνικών από τις οποίες θα μπορούμε να διαλέγουμε τις καταλληλότερες.

Για να αντέξουμε τις πιέσεις της καθημερινότητας και του κεφαλαίου (όπως τις ανέφερα προηγουμένως) όσοι βρισκόμαστε τώρα εδώ πρέπει να σκεφτόμαστε συνεχώς τι μας ενώνει και πού θέλουμε να φτάσουμε,

ώστε, βλέποντας σε βάθος, να μην μένουμε σε επιφανειακές διαφορές ή διαχωρισμούς, ούτε να πουλήσουμε τον στόχο μας για άμεσα μεν αλλά στείρα δε οφέλη για επιμέρους ζητήματα. Για να φτάσουμε τους μακροπρόθεσμους στόχους μας χρειάζεται, λοιπόν, σωστή ιεράρχηση και συγκρότηση.

Χρειάζεται να εφαρμόζει ο καθένας τον συνολικό αγώνα μας στο μικρο-περιβάλλον του (πχ. ΦΣ, χώρος εργασίας κλπ) κάνοντας στην άκρη τον ατομικό του δρόμο (στο πλαίσιο που μπορεί για να βιοπορίζεται) παρά τα πολλά προβλήματα και δυσκολίες που θέτει η ίδια η ζωή. Αυτή είναι και η βάση της κομμουνιστικής στράτευσης και ο λόγος για τον οποίο έχω πολλά να ελπίζω και θέλω να συμβάλω σε αυτό το εγχείρημα.



